

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 183/04-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. januára 2005 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Evy Roškovej, T., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, T., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91 porušil právo Evy Roškovej, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Eve Roškovej p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatšíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Spišská Nová Ves povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Eve Roškovej p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 572 Sk (slovom sedemtisícpäťstosedemdesiatdva slovenských korún), ktoré je Okresný súd Spišská Nová Ves povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. J. F., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 20. októbra 2004 č. k. I. ÚS 183/04-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Evy Roškovej, T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že: „Po rozvode manželstva som podala na Okresný súd Spišská Nová Ves návrh o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva po rozvode. (...)

Konanie na Okresnom súde Spišská Nová Ves sa neúmerne predlžuje a trvá od podania návrhu cez 13 rokov.

Bola som a aj v súčasnej dobe som toho názoru, že konajúci sudca nevenuje dostatočnú pozornosť tejto veci a vo veci sa skôr koná náhodile ako sústredene a priebežne za účelom zistenia skutkového stavu, spravodlivého a rýchleho rozhodnutia vo veci.

Vo veci bol naposledy vytýčený termín pojednávania dňa 9. 11. 1999, takmer pred piatimi rokmi. Vec nebola ukončená, lebo som neobdržala žiadne súdne rozhodnutie.

Podľa môjho názoru súdne konanie je neúmerne zdĺhavé a som toho názoru, že prvostupňový súd nekoná vo veci bez prietáhov. Som toho názoru, že sa nepostupuje v zmysle § 114 a nasl. OSP. (...) Vec na OS Spišská Nová Ves pritom nie je právne ani fakticky zložitou. (...)

Priznanie finančného zadosťučinenia zdôvodňujem nasledovne.

Myslím si, že porušenie základného práva nie je už dosť možné napraviť. Naše deti, ktoré žijú so mnou mi povedali, že veci patriace do BSM mal už môj bývalý manžel rozpredať. (...) Podľa môjho názoru primerané finančné zadosťučinenie činí sumu 100 000,- Sk. (...)

Navrhujem, aby Ústavný súd SR po vykonaní dokazovania vydal tento nález:

1.) Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoде vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91 porušil základné právo Evy Roškovej podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

2.) Prikazuje tomuto súdu vo veci konať v súlade s OSP, Obč. zák. a ďalšími platnými predpismi vzťahujúcimi sa na túto vec.

3.) Priznáva Eve Roškovej primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100 000,- Sk, ktorú je povinný Okresný súd v Spišskej Novej Vsi zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4.) Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný zaplatiť Eve Roškovej trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia (...).

Spolu trovy činia v sume 7 572,- Sk, ktoré nech OS Spišská Nová Ves zaplatí na účet právneho zástupcu zriadený v Slovenskej sporiteľni a. s. pobočka T., do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. J. S., listom z 25. novembra 2004 sp. zn. Spr. 2075/04, pričom k vyjadreniu predsedu súdu bolo pripojené aj vyjadrenie konajúceho sudcu a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 20. decembra 2004.

3. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení v podstate uviedol, že:

„(...) Netrváme na ústnom pojednávaní.

Pri preštudovaní predmetného spisu sp. zn. 3 C 1024/91 sme zistili, že konanie sťažuje veľmi slabá súčinnosť účastníkov konania. Súdu poskytujú neúplné údaje, ktoré nevedia dôkazne podložiť, čím sa veľmi predlžuje konanie na súde.“

3. 2. Konajúci samosudca JUDr. D. P. vo svojom vyjadrení k danej veci uviedol, že:

„Návrh sťažovateľky, Evy Roškovej o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva bol zapísaný do reg. „C“ dňa 22. 8. 1991.

Prvé pojednávanie bolo určené na deň 17. 3. 1992. Na toto pojednávanie sa p. Eva Rošková dostavila, predniesla svoj návrh, vyhradila si, aby návrhy na dokazovanie označila v osobitnom podaní.

Ďalšie pojednávania boli nariadené na dni 15. 10. 1993, nedostavila sa p. Rošková, bez ospravedlnenia, na deň 8. 11. 1996, bez ospravedlnenia sa nedostavila p. Rošková, na deň 2. 12. 1996, nedostavil sa odporca, dňa 10. 1. 1997 sa nedostavil odporca, p. Rošková doplnila návrh o spoločné prostriedky, použité na výlučný majetok odporcu, iba všeobecne, bez údajov o tvrdenej pôžičke. Na pojednávaní dňa 5. 5. 1997 súd vypočul odporcu, ktorý poprel tvrdenia p. Roškovej, potvrdil údaje o pôžičke, ktorú mal v predchádzajúcom manželstve, bez konkrétneho označenia, navrhol vypočutie svedka. Dňa 20. 6. 1997 sa na pojednávanie nedostavila p. Rošková, ani odporca a svedok, dňa 5. 9. 1997 sa nedostavil svedok, ani odporca, dňa 24. 10. 1997 sa nedostavili účastníci, bol vypočutý svedok, ktorý údaje odporcu nepotvrdil, dňa 12. 5. 1998 sa nedostavil odporca, dňa 19. 6. 1998 sa nedostavili účastníci, tak isto dňa 29. 9. 1998, dňa 9. 11. 1999 sa nedostavil odporca.

Konanie vo veci výrazne sťažuje veľmi slabá súčinnosť oboch účastníkov, neúplné, všeobecné údaje, bez označenia dôkazov, účastníci nepredložili žiadne listinné dôkazy, p. Rošková predložila súdu listiny o byte a pôžičke až dňa 18. 10. 2004, predtým uviedla, že v spoločnom majetku nebola žiadna nehnuteľnosť, žiadna spoločná pôžička, ani pohľadávka.“

4. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedeným vyjadreniam predsedu okresného súdu a konajúceho sudcu uviedol, že:

„Na výzvu Ústavného súdu zo dňa 9. 12. 2004 oznamujem, že netrvám na ústnom pojednávaní v predmetnej veci. Uplatňujem si trovy konania, ktoré som vyčíslila v sťažnosti zo dňa 27. 9. 2004, kde je uvedený aj účet môjho právneho zástupcu.

K predmetnému vyjadreniu žalovaného Okresného súdu Spišská Nová Ves by som uviedla, že trvám na dôvodoch sťažnosti. V konaní som sa stále cítila menejcenná. Súd nemal záujem o zisťovanie skutkového stavu. Na pojednávaniach som ústne uvádzala skutočnosti ohľadne bytu a pôžičky, ale bolo mi povedané, že to potom, lebo najprv sa musí súdne vec riešiť zmierom, potom že sa máme vyjadrovať osobitne ku každej veci a až potom sa dostaneme k bytu a pôžičke. Z vyjadrenia JUDr. D. P. a Okresného súdu Spišská Nová Ves vyplýva, že už potom sme sa nedostali k riešeniu bytu a pôžičky.

Môj bývalý manžel bol príslušníkom ŠTB a stále sa mi vyhrážal, aby som zastavila súd, aby som na súd nechodila, že aj tak bude rozhodnuté tak ako on chce. Tieto skutočnosti však neviem dokázať. Uvádzam to len na margo veci, pretože čas ukázal, že asi tomu tak bolo.“

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 1024/91 najmä po 15. februári

1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 100/03).

Dňa 27. augusta 1991 podala sťažovateľka na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) proti J. R., bytom S. N. V. (ďalej len „odporca“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 3 C 1024/91.

Dňa 25. februára 1992 bolo nariadené pojednávanie na 17. marec 1992. Dňa 17. marca 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Dňa 25. marca 1992 sťažovateľka doručila okresnému súdu svoj písomný návrh na vypočutie svedkov.

Dňa 22. septembra 1993 bolo nariadené pojednávanie na 15. október 1993.

Pojednávanie nariadené na 15. október 1993 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť sťažovateľky.

Dňa 25. októbra 1996 bolo nariadené pojednávanie na 8. november 1996.

Pojednávanie nariadené na 8. november 1996 bolo odročené na 2. december 1996 pre neprítomnosť sťažovateľky.

Pojednávanie nariadené na 2. december 1996 bolo odročené na 10. január 1997 pre neprítomnosť odporcu.

Dňa 10. januára 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania.

Dňa 2. apríla 1997 bolo nariadené pojednávanie na 5. máj 1997.

Dňa 5. mája 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. jún 1997.

Pojednávanie nariadené na 20. jún 1997 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania.

Dňa 2. júla 1997 bolo nariadené pojednávanie na 5. september 1997.

Dňa 5. septembra 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. október 1997.

Pojednávanie nariadené na 24. október 1997 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania.

Dňa 5. mája 1998 bolo nariadené pojednávanie na 12. máj 1998.

Dňa 12. mája 1998 bolo pojednávanie vo veci odročené na 19. jún 1998.

Pojednávanie nariadené na 19. jún 1998 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania.

Dňa 21. septembra 1998 bolo nariadené pojednávanie na 29. september 1998.

Pojednávanie nariadené na 29. september 1998 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania.

Dňa 5. októbra 1999 bolo nariadené pojednávanie na 9. november 1999.

Pojednávanie nariadené na 9. november 1999 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť odporcu.

Dňa 18. októbra 2004 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie, v ktorom informuje súd o niektorých skutočnostiach týkajúcich sa družstevného bytu, ktorý pred prevodom na iné osoby podľa nej patril do BSM.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie BSM vedenom pod sp. zn. 3 C 1024/91, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o vyporiadanie BSM môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s určovaním jeho masy, ako aj hodnoty často znaleckým dokazovaním. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

Treba ďalej konštatovať, že konanie v danej veci (od podania návrhu 27. augusta 1991 až dosiaľ) trvá na okresnom súde bez jediného rozhodnutia vo veci samej viac ako 14 rokov. Táto dĺžka napadnutého konania je celkom zjavne neprimeraná.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v posudzovanej veci, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mala určitý podiel aj sťažovateľka tým, že sa opakovane a to 6-krát (pozri bod II tohto nálezu) nezúčastnila na pojednávaniach. V danom prípade však podiel sťažovateľky na vzniknutých priet'ahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, viac ako štrnásť rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené skutočnosti, teda na nesúčinnosť správanie sťažovateľky,

ústavný súd prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia v danej veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane dlhodobo a bezdôvodne nečinný, a to konkrétne od 15. októbra 1993 do 25. októbra 1996 (jeden rok), od 29. septembra 1998 do 5. októbra 1999 (viac ako jeden rok) a od 9. novembra 1999 doteraz (viac ako päť rokov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas viac ako siedmich rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, s prihliadnutím aj na nesúčinnostné správanie sťažovateľky v určitom štádiu napadnutého konania, považuje za primerané vo výške 70 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v uplatnenej výške 7 572 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia advokátom JUDr. J. F.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 27. septembra 2004 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 20. decembra 2004). Za tri úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume trikrát po 4 534 Sk a režijný paušál trikrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 14 010 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a tieto trovy vyčíslila v sume 7 572 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi

predpismi - jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2005